

MÁRTON LÁSZLÓ

Tűz és tenger között

HARMADIK SZÍN.

Távol Dániától: a Tenger hátán, egy hajó fedélzetén

35. jelenet

*Hamlet és a hajóskapitány.*HAMLET: Fekete habok és hullámok!
Végre nem vagyunk Dániában!KAPITÁNY: De hamarosan ott lehetünk
megint, kedves uram. Erős ellenszelünk
van. Mintha nem akarná a Tenger, hogy
megérkezzünk Angliába.HAMLET: Halló, Tenger! Hé! Miért nem
akarod, hogy megérkezzünk Angliába?TENGER: Fröccs, placcs! Blugy, blugy,
blugy.

HAMLET: Miçsoda? Nem értem!

KAPITÁNY: Én sem értem, kedves uram.
Harminc éve járom a Tengert, de ilyet
még nem láttam, csak egy régi könyv-
ben olvastam róla. Most már egyszerre
két irányból fúj a szél, és a fejünk fölött
csap össze önmagával. Ugy hívják ezt a
tüneményt: Nyugat-Keleti Díván.HAMLET: Hallod-e, Tenger: minek neked
az a Nyugat-Keleti Díván?

TENGER: Liccs, loccs, hüörk. Spricc!

HAMLET: Mondom, hogy nem értem!

KAPITÁNY: Mondom, hogy én sem értem,
de azért ne tessék üvöltözni!

36. jelenet

Inguriomeros, Watronningulf.

INGURIOMEROS: Sakk. Illetve sakk-bástya.

WATRONNINGULF: Ne haragudj, nem látom
a saját fejemet. Ideadnád a pipere-
tükröt?INGURIOMEROS: Oda nem léphetsz a futó
miatt. A gyalog védve van.WATRONNINGULF: Ildomtalanul ingado-
zik ez a hajó. Még szerencse, hogy a sakk-
figurák talpacskáiba kis mágneslapokat
eszközöltünk.INGURIOMEROS: Egyedül menekvés, per-
sze csak átmenetileg, ha beáldozod a hu-
szárt. Huszár cé négy.WATRONNINGULF: Becsomagoltad a leve-
let?INGURIOMEROS: Nem kalimpálunk! És le-
szel szíves a fejedet egyenesen tartani. –
Ott van az utazóládában, az meg le van
zárva három lakattal.WATRONNINGULF: Akkor jó. Akkor
odébb viszem a királyomat. És hol van-
nak a kulcsok?INGURIOMEROS: Biztos, hogy nincsenek
nálad?WATRONNINGULF: Nálam biztos, hogy
nincsenek.INGURIOMEROS: Ha biztos vagy benne,
akkor nem vagy bizonytalan. Vizsgáljuk
meg a dolgot módszeresen. Szerinted
a kulcsok el vannak veszve?WATRONNINGULF: Szerintem nem tu-
dom.INGURIOMEROS: Ha nem tudod, akkor
tudod, hogy nem. Namármost. Szerin-
ted el van veszve az, amiről pontosan
tudjuk, hogy hol van?WATRONNINGULF: Szerintem az egészből
nem értek egy szót sem.INGURIOMEROS: Ha tudjuk, hogy hol
van, akkor tudjuk, ha meg nem tudjuk,
akkor nem tudjuk. Na látod. Szerintem
a kulcsok nincsenek elveszve, mert pon-
tosan tudom, hogy hol vannak.

WATRONNINGULF: Szerinted hol vannak?

INGURIOMEROS: Szerintem a tengerben vannak, mert az előbb ejtettem bele mind a hármat. – Megint sakk. Tartsad egyenesen a fejedet!

WATRONNINGULF: Miért mindig az én fejemen játszunk?

INGURIOMEROS: Mert a tiéd laposabbra sikerült, mint az enyém. Sajnos.

37. jelenet

Az előbbiekből. Jön Hamlet és a Kapitány

KAPITÁNY: Ezek itt képesek rakosgatni a figuráikat, amikor fejük fölött a Nyugat-Keleti Díván?

HAMLET: Ez egy nagyon izgalmas perzsa játék. Úgy zajlik, hogy két király meg haragszik egymásra. Mondjuk, az angol király meg a dán király. Figurákat küldözgetnek egymáshoz, fenyegetik egymást. Foglyul ejtik és kivégzik egymás alattvalóit, aztán az győz, amelyik jobban bírja szusszal.

KAPITÁNY: Akármilyen játék, de nagyon el vannak merülve benne.

HAMLET: Ugy bizony. A fejüket is csak azért nem vesztik el, mert azon játszanak. Még azt sem vennék észre, ha valaki elfűrészné a hajót.

(Kiemelkedik a Tengerből egy Fűrészhal.)

KAPITÁNY: Jesszusom, egy Fűrészhal! Odanézzetek!

INGURIOMEROS: Akkor ezt a kis bátyát szépen levesszük.

WATRONNINGULF: Így viszont szabaddá válik az út a futócskám előtt.

KAPITÁNY: Uraim, ez a fenevad nagyon veszélyes! Bújjunk el a kormányosfülkében! *(El.)*

HAMLET: Én nem félek.

TENGER: Csakugyan nem félsz, Hamlet? Pedig félhetnél egy hangyányit!

(A Fűrészhal felugrik a fedélzetre, fűrészelni kezdi az udvaroncok ládáját. A Tenger rápaskol, mire a Fűrészhal észbekap: átadja

Hamletnek az egyik lakatkulcsot, és visszaugrik a Tengerbe.)

INGURIOMEROS: Beindul a gyalogsági támadás.

WATRONNINGULF: Én viszont a maradék huszárommal átugratom a védelmi vonaladat.

KAPITÁNY *(előjön)*: Életben vagytok még, uraim? Attól félttem, hogy ez a szörny elfűrészeli az egész hajót. Hála Istennek, hogy kijutottunk az életveszélyből.

HAMLET: Csak ebből a sakkjátizmából nem tudunk kijutni. Pedig már olyan hosszú, mint egy tengeri kígyó.

(Kiemelkedik a Tengerből egy Kígyó.)

KAPITÁNY: Mi ez már megint? Ide gyülekezik az összes tengeri szörnyeteg? Meneküljünk! *(El.)*

HAMLET: Én nem félek.

TENGER: Csakugyan nem félsz, Hamlet? Pedig félhetnél, egy hangyányinál kicsit erősebben is!

(A Kígyó felkúszik, rátekeredik a ládára, ropogtatja. A Tenger rápaskol, mire észbekap: Hamlet kezébe adja a második lakatkulcsot, és visszacsúszik a Tengerbe.)

INGURIOMEROS: Sajnálom, ilyenkor már nem lehet sáncolni.

WATRONNINGULF: Kedves királynőm, egyedüli reménységem te maradtál. Úgy tancolsz a fejem tetején, mintha valami rendkívüli figura volnál, és valóban ütőfigura vagy, de semmi esetre sem báb. Igaz is, hol a piperetükröm?

(A Kígyó kiemelkedik a Tengerből, átnyújtja Watronningulfnak a tükröt, majd végképp eltűnik.)

KAPITÁNY *(előjön)*: Életben vagytok még, uraim? Attól félttem, hogy ez a szörnyeteg összeroppantja az egész hajót. Hála Istennek, hogy túl vagyunk az életveszélyen. Nem, ne mondj semmit! Véletlenül megint szóba hozol valami tengeri szörnyet, például csak annyit mondasz, hogy „polip”... Jaj, nehogy kimondd!

HAMLET *(dadog)*: Pe-pe-pe-pedig a po-po-po...

KAPITÁNY: Ne mondd ki!

HAMLET: ...pol-pol-pol...

KAPITÁNY: Ne mondd ki!

HAMLET: ...poli-poli... poli-poli-poli...

KAPITÁNY: Ne! Könyörgök, ne!

HAMLET: ... a politikus...

KAPITÁNY: Ja, az más. Ha csak erről van szó.

HAMLET: A politikus nem po-po-po... nem pottyánhat po-po-po-po-pocsolyába...

KAPITÁNY: Ja, ha csak erről van szó!

HAMLET: Pocsolyába vagy Tengerbe vagy mibe, még akkor sem, ha jön a polip. Tessék, kimondtam. Na ugye, hogy nincs itt! Igaz is, hogy néz ki az a polip?

KAPITÁNY: A polip, az úgy néz ki, hogy van neki egy csomó félelmetes, hosszú csápjja. De inkább lerajzolom. Van itt valakinél papír és ceruza?

(Kiemelkedik a Tengerből egy Polip. Egyik csápjával papírt, másik csápjával ceruzát nyújt át.)

Köszönöm szépen. Na szóval, itt vannak a csápjai, ezen az oldalon meg a szája. Ami azt illeti, jó nagy szája van. Pontosan úgy néz ki, mint ez itt előttünk. – Jesszusom, de hiszen ez egy igazi Polip! Meneküljünk! *(El.)*

HAMLET: Én nem félek.

TENGER: Tényleg nem félsz, Hamlet? Pedig most már nagyon félhetnél.

HAMLET: Drága jó Tenger, kérlek, ne ijesztgess! Azon már túl vagyunk.

TENGER: Nem ijesztgetlek, csak szeretném, ha megértenél.

HAMLET: Mit értsek meg rajtad, amikor egész nap csak bőfögsz és bugyborékolasz? Es ne gondold, hogy megjídedek a vízibarmaidtól! Ez a kis polipocska nagyon aranyos. Hány hetes a drágám? Szopik-e még?

(A Polip a csápjai közé ragadja Hamletet, és indul vissza a Tengerbe. A Tenger fellöki a fedélzetre. A hajó meginog. A Polip észbekap, leteszi a láda mellé Hamletet, és kezébe adja a harmadik lakatkulcsot.)

TENGER: Vízibarom a nénikéd, aki nem létezik. Meg a bácsikád, aki létezik. Mit gondolsz, mire jók a kulcsok?

WATRONNINGULF: Nagyon dülöngél ez a hajó!

(A Polip Inguriomeros vállára koppint, és a csápjáival egy előnyösnek ígérkező lépést mutat neki, aztán visszahömpölyödik a Tengerbe.)

INGURIOMEROS: Köszönöm szépen. – Sakk!

WATRONNINGULF: Biztosan vihar lesz.

INGURIOMEROS: Oda nem léphetsz a futó miatt. Oda meg a bástya miatt nem léphetsz.

WATRONNINGULF: Egészen kifáradt a fejem. Folyton egyenesen kell tartani. És még csúszkálnak is rajta!

INGURIOMEROS: Hát ez bizony matt.

WATRONNINGULF: És még a nap is lement. Kezd hűvösödni!

KAPITÁNY *(előjön)*: Életben vagytok még, uraim? Attól félttem, hogy ez a szörnyeteg lehúzza magával az egész hajót a mélybe! Hála Istennek, hogy túl vagyunk az életveszélyen! Meg a Nyugat-Keleti Dívánon is túl vagyunk. Egyszerű, kellemes hátszelünk van. Elsimultak a tarajos hullámok. Reggelre szinte biztos, hogy megérkezünk Angliába. Csak azt nem értem, hogy mi volt ez az egész! Nem értem!

HAMLET: Én viszont már nagyon jól értem.

TENGER: Csobb, csobb, csobb, kitty-kotty.

KAPITÁNY: Jó éjszakát, uraim! Szép álmokat!

TENGER: Bröfty.

38. jelenet

Éjszaka. Hamlet egyedül a fedélzeten.

HAMLET: Na mit gondoltok, mire valók ezek a kulcsocskák? Én már rég rájöttem! Előbb tudtam, mint ti! Hípp, happ, hopp: nyitják a lakatokat, mint a pinty!

– Nézzük csak, mi van ebben a ládikában! Mitől kell annyira félni? Alsógatya, ettől nem kell félni, legfeljebb a lányoknak, ha ki kell vasalniuk. Marhahúskonzerzerv: ha visszük Angliába, nem pedig hozzuk onnét, akkor ettől sem kell félni. Hát ez? Egy láncos dugó! Persze, mert Angliában nincs dugó a mosdókagylóhoz és a fürdőkádhhoz. Ettől sem kell félni. Hát ez meg mi? Hohó! Ez egy levél. A borítékja kékes. No nézzük csak. Vagyishogy nincs mit nézni rajta, mert éjszaka van. Kár, hogy otthon hagytam a Tüzet. Sajnos, a Tenger nem tud világítani. Sok mindent tud, de azért világítani még ő sem tud.

TENGER: Tévedsz, Hamlet. A Tenger mindent tud. Már hogy is ne tudnék világítani? Világítani még a víz alatt is tudok!
(*A Fűrészbál, a Kígyó és a Polip világító csigákat tart Hamlet fölé.*)

HAMLET: Köszönöm, Tenger! Tényleg nagyon ügyes vagy. Ragyogóan rávilágítottál, hogy mitől kell olyan rettentően félni! (*Olvassa.*) „Anglia királyát üdvözli Dánia királya. Te angol király, hallod-e, torkig vagyunk”, satöbbi, satöbbi. „Valamint az adóhátralékot a késedelmi kamatokkal”, satöbbi. Hát ez unalmas. (*A víziszörnyek újabb világító csigákat emelnek a magasba.*) Na várjunk csak! „Rokonunkat, Hamletet”, hohó!, „azonnal tartóztasd le, és hóhérral vágasd le a fejét”. No megállj csak! Mit képzelsz, te gazember? „Majd pedig újságíróiddal írasd meg az újságjaidban, hogy Hamlet autóbaleset miatt vesztette életét. Ha pedig mindezt elmulasztanád”, satöbbi. Nahát, ebből elég. Ezeket a disznóságokat szépen kiradirozzuk, így ni, és más-milyen disznóságokat írunk a helyükbe.

TENGER: Azt ígérted, Hamlet, hogy nem fogsz hazudni

HAMLET: Miért mondod ezt? A kívánság nem hazugság.

TENGER: Azt még meglátjuk, Hamlet.

HAMLET: Akkor világíts erősebben egy kicsit! (*Írja.*) „Anglia királyát üdvözli Dánia királya.” Ez talán hazugság?

TENGER: Nem, ez még nem hazugság.

HAMLET: Na látod. (*Írja.*) „Angol király, arra kérünk, hogy e levél átadóinak, Inguriomeros és Watronningulf udvaroncoknak azonnal vágasd le a fejét.” Ez hazugság?

TENGER: Igen, Hamlet, egy túrhetetlen, ordas hazugság.

HAMLET: Miért? Kérni akármit szabad! Vagy nem?

TENGER: Látod, Hamlet, ez az, amiben nem értünk egyet. Blugy, blugy, blugy.

HAMLET: Jaj, csak bugyborékolni ne kezdj már megint! Inkább ne vágassa le a fejüket! Különben is, ezeknek mindegy, hogy van-e fejük vagy nincs. De hát aki sohasem hazudik, az hülye, és aki hülye, az haljon meg!

TENGER: Blugy, blugy, blugy, blugy.

(*A szörnyek lenyelik vagy eldugják a csigák nagy részét.*)

HAMLET: Nem kell megsértődni! Máris kiradiroztam, tessék. (*Írja.*) „Úgy értesültünk, hogy úrhajót akarsz kilőni a Mars planétára. Arra kérünk, hogy e levél átadóit, Inguriomeros és Watronningulf udvaroncokat azonnal ültess be az úrhajóba, és lődd fel őket, mert kívánságunk tartjuk, hogy dán alattvalók érintsék elsőként a nevezett Mars planétát.” – Így jó lesz?

TENGER: Nem is akar úrhajót kilőni.

HAMLET: Majd akar, ha én akartatom.

TENGER: Azt se tudja, mi az, hogy úrhajó. Azt még én sem tudom.

HAMLET: Majd én elmagyarázom neki.

TENGER: Biztosan hazudozni fogsz.

HAMLET: Idehallgass, Tenger. En elmondom az angol királynak, hogy milyen az úrhajó, ő meg összerakja. Na most két lehetőség van. Vagy fölrepül az úrhajó, és akkor igazat mondtam, vagy nem repül föl, akkor meg úgyis mindegy.

TENGER: Na hát, na jó, na mindegy. Ez, mondjuk, még éppen belefér.
 HAMLET (*írja*): „Továbbá arra is megkérünk, hogy kedvelt ifjú rokonunkhoz, Hamlet királyfihoz add feleségül szépséges leányodat.”
 TENGER: Ne hazudj!
 HAMLET: Miért? Nem szépséges? (*írja*) „Tudd meg, hogy Hamlet ebből a célból érkezik hozzád...”
 TENGER: Ne hazudj!
 HAMLET: Igenis ebből a célból érkezem! (*írja*) „...de mivel szégyenlős, leghőbb vágyát még nekünk sem meri bevallani.”
 TENGER: Ne hazudj!
 HAMLET: Hát hazudok én? Bevallottam Fengónak a leghőbb vágyamat? Azt a hét

meg a nyolcát! (*írja*) „Ha pedig mindezt megteszed, kedves angol király, elengedjük összes adóhátralékodat, sőt a jövőben sem kell adót fizetned.” Pont. Jó lesz ez így, Tenger?

TENGER: Akár jó lesz, akár nem, vége az éjszakának!

HAMLET: Egy lakat hipp, két lakat happ, három lakat hopp. Sziasztok, szörnyecské, és kösz, hogy világítottatok. (*Visszadja a kulcsokat, a szörnyek elmerülnek*) Egy pillanat, még megkeresem a hálózsákomat. Kösz, megvan, sziasztok.

(*Hajnalodik*.)

KAPITÁNY (*előjön*): Ébresztő, uraim! Az ott már Anglia!

NEGYESZEDIK SZÍN.

Távol Dániától: az angol király udvarában

39. jelenet

Angol király, angol királyné, testőrparancsnok, testőrök. Jön Inguriomeros és Watronningulf, mögöttük Hamlet.

ANGOL KIRÁLY: Üdvöz légy Angliában, Hamlet. Sok jót hallottam rólad. Örülök, hogy megismerhetlek. Remélem, te is... khm, hm... örvendel...
 INGURIOMEROS: Egy pillanat, elnézést, felség...
 WATRONNINGULF: Elnézést, felség, egy pillanat!
 INGURIOMEROS: Én vagyok Inguriomeros...
 WATRONNINGULF: Én meg Watronningulf, és nemrég ragasztották a fejünket. Szeretnénk átadni őfelsége...
 ANGOL KIRÁLY: Ott tartottunk, hogy Hamlet királyfi...
 INGURIOMEROS: Ott tartottunk, hogy szeretnénk átadni őfelsége Fengó király szerény ajándékait...
 WATRONNINGULF: Meg egy bizalmas jellegű levélkét az utazóládánkból. Csak az a baj...
 INGURIOMEROS: ...hogy az utazóládánk három lakattal van lezárva...
 WATRONNINGULF: ...és a hülye Inguriomeros elvesztette a kulcsokat!
 INGURIOMEROS: Nem is vesztettem el, mert nincsenek is elvesztve, csak belepottyantottam őket a tengerbe. Különbösen is, hülye vagy te! Majd jól feljelentlek otthon.
 WATRONNINGULF: Én jelentlek fel téged, bibibi!
 ANGOL KIRÁLY: Tehát, Hamlet királyfi... remélem, te is... örvendel.
 INGURIOMEROS: Felség, előbb légy szíves, fúsd át azt a bizalmas jellegű levélkét...
 WATRONNINGULF:amely benne van az utazóládánkban, amelyet viszont nem tudunk kinyitni!
 ANGOL KIRÁLYNÉ (*közbelép*): Nem baj. Majd az udvari tolvaj kinyitja. Mercur, gyere ide!
 MERCUR (*már ott is van*): Parancsolj, aszszonyom.
 ANGOL KIRÁLYNÉ: Azt az utazóládát kéne fölnyitni, ott azt, a három lakattal.

MERCUR: Nem probléma. Ismerős ez a zsebóra valakinek?

INGURIOMEROS: Az órá! Hogy került hozzád, gazember?

MERCUR: Véletlenül hozzáragadt a kisujjamhoz. És ez a szép sakktabla?

WATRONNINGULF: Úristen, a fejem! Hol a fejem? Hogy merted lelopni a nyakamról?

MERCUR: Igazán semmiség. Szeretni kell a szakmát. Ezt a ládát akartátok kinyitni?

INGURIOMEROS (*turkál a ládában*): Nahát, ezeknél a nyugatiaknál nagyon fejlett az infrastruktúra. Bezzeg nálunk még a tolvajok is milyen primitívek!

WATRONNINGULF (*turkál a ládában*): Naná, ha egyszer mi vagyunk a példaképeik! – Hopp, egy levél!

INGURIOMEROS: Felség, a bizalmas jellegű levél!

ANGOL KIRÁLY: Khm, hm. Foglalj helyet, Hamlet. (*Olvasza.*) „Anglia királyát üdvözlő Dánia királya.” Nahát, ez érdekes.

WATRONNINGULF: Igen, felség, azt hiszünk, hogy ez egy nagyon érdekes levél.

ANGOL KIRÁLY: Nem gondoljátok, hogy a legfőbb érdekességekről egy kicsit beszélgetnünk kellene?

INGURIOMEROS: Sürgősen beszéljünk.

WATRONNINGULF: Sürgősen és bizalmasan. Négyszemközt.

INGURIOMEROS: Hatszemközt, ha szabad magamat így kifejeznem.

ANGOL KIRÁLY: Sőt, nyolcszemközt, mert a testőrparancsnok, aki az érdekességeket végre fogja hajtani, szintén velünk jön. – Mercur, gyere ide!

INGURIOMEROS: Ó a testőrparancsnok?

WATRONNINGULF: Biztosan lopta a ki-nevezését. Na gyerünk.

ANGOL KIRÁLY: Egy pillanat! Mondjátok csak: mi az, hogy úrhajó?

INGURIOMEROS: Hogy jön ez most ide?

WATRONNINGULF: Hagyjuk a részletkérdéseket!

HAMLET: Az úrhajó, az egy olyan dolog... hogy is mondjam csak...

INGURIOMEROS: Erre most nem érünk rá. Szia, Hamlet!

WATRONNINGULF: Ha véletlenül nem találkoznánk többé, akkor jó mulatást, illetve kimúlást kívánunk, és fejvesztett szórakozást!

(*Inguriomeros, Watronningulf, Angol király, Mercur el.*)

40. jelenet

Angol királyné, Hamlet, testőrök

ANGOL KIRÁLYNÉ: Na és hogy van a kedves papa? Ja persze, volt az a csúnya kellemetlenség, ne is beszéljünk róla. Na és hogy van a kedves mama? Na és hogy megy az iskola? Ja persze, még nem vagyunk iskolások. Na és hogy tetszik itt nálunk Angliában? Jaj, de hiszen ez egy nagyon unalmas ország! Mindenütt minden csupa víz. Itt egy tavacska, ott egy patakocsk. Még a levegőből is vizet lehet facsarni. Még a kövekből is. Nézz csak ide!

(*Rácsap egy pálcával a falra. A falból víz-sugár lövell ki.*)

HAMLET: Bámulatos!

ANGOL KIRÁLYNÉ: Bámulatos, de nagyon unalmas. Mindig ez a csobogás. Figyelj csak, Hamletke! Légy szíves, naaa, szépen kérlek, légy sziiiiii, mondd meg nekem, hogy mi ez a hülyeség! Ünnepelesen megígérem, hogy hétepcsétes titokban fogom tartani. Naaa, légy szí, mondd meg! Olyan izgi!

HAMLET: De micsoda?

ANGOL KIRÁLYNÉ: Ez a hülyeség, ez a hogyishívják... úrhajó! Naaa!

HAMLET: Nagyon szívesen elmondom. Elmondom én! Tudom én, hogy mi az! Na szóval, az úrhajó, az egy olyan izé. Hogy is mondjam csak... Hoppá, megvan! Egy hajó. Egy olyan hajó, amelyik repül. Azért repül...

ANGOL KIRÁLYNÉ: Hű de izgi! Hű de érdekes!

MERCUR (*jön*): Elnézést a zavarásért, rövid leszek! A felséges angol király hívhatja a testőröket! Testőrök, utánam!
(*Két testőrrel a hóna alatt el. A többi testőr követi.*)

41. jelenet
Angol királyné, Hamlet

ANGOL KIRÁLYNÉ: Nahát, repül! Tényleg repül? Pedig mi ketten imádjuk a repülést, a kislányom is meg én is! Képzeld, Hamlet, van egy kislányom. Hát ha még szépet láttál, akkor ő aztán igazán. És nem azért, mert elfogult vagyok, de májusban indult a szépségversenyen, és képzeld, megnyerte az első díjat. Mindig megnyeri az első díjat. Nem is bírna második díjat nyerni. Volt egy Ikaros nevű pasi, az tudott repülni, de aztán elolvadt a szárnya és lezuhant: nahát, a kislányom úgy sírt, de úgy sírt! Olyan egy szűzi teremtés az én kislányom. Olyan szemérmes! Bezzeg én, amikor ilyen idős voltam, huhúúú! De hát ezekben a mai fiatalokban már nincsen semmi Tűz. Egyáltalán, az egész országban sincsen semmi Tűz. Nem tudom, észrevetted-e már, de Angliában egyáltalán nem lehet Tűzet gyújtani.

42. jelenet
Az előbbieik. Jön a Királyné. Rágógumit rág, buborékot fúj belőle

KIRÁLYLÁNY: Szia, mami. – Ki ez a majom?
ANGOL KIRÁLYNÉ: Kislányom, ez itt nem majom, ez itt Hamlet dán királyfi.
KIRÁLYLÁNY: Jé, de érdekes! Te vagy az első élő királyfi, akit látok.
HAMLET: Na és döglött királyfit láttál már?
KIRÁLYLÁNY: Igen, a kisöcsémet, amikor belefutott a Tengerbe.
ANGOL KIRÁLYNÉ: Légy szíves, mutatkozz be, kislányom.

KIRÁLYLÁNY: Heló. Szia. Barbi vagyok. Szoktál szörfözni? Mert én júniusban megnyertem a második díjat a norfolki bajnokságon. Nem szoktál szörfözni? Sajnálom, akkor nem érdekel.
ANGOL KIRÁLYNÉ: Édes kislányom! Lehet, hogy Hamlet királyfi nem tud szörfözni, viszont úrhajózni tud.
KIRÁLYLÁNY: Úrhajó? Hű, de érdekes! No és az micsoda?

43. jelenet
Az előbbieik. – Jön az angol király

ANGOL KIRÁLY: Ne haragudj, Hamlet, van itt egy dolog, amit nem értek. – Jó reggelt kívánok édes leányom, Barbi. Te csináltad itt ezt a locspocsot? Légy szíves, dugaszold be.
KIRÁLYLÁNY: Dugaszold be te! Nem vagyok háztartási alkalmazott.
ANGOL KIRÁLYNÉ: Drága szívem, tényleg nem kéne ilyen sokat követelned a gyerektől.
ANGOL KIRÁLY: Hogy az a helyzet, hogy sürgősen tudnom kéne, hogy mi az, hogy úrhajó. (*A vízsugárral bajlódik.*) Csak arra vigyázz, hogy lányod ne szülessen, Hamlet. (*Nagy nehezen eltömi a lyukat a falban.*) Na szóval: mi az, hogy úrhajó?
KIRÁLYLÁNY: Szerintem nem is tudja, hogy mi az, hogy úrhajó.
ANGOL KIRÁLYNÉ: Szerintem tudja. Az úrhajó, az egy olyan hajó, ami nem úszik, hanem repül. Csak azt nem tudom, hogy mi az, hogy úr.
ANGOL KIRÁLY: Az úr, az annyi, mint üresség. Ezt még én is tudom. És abban repül az úrhajó. Már amennyiben tényleg repül.
HAMLET: De még mennyire, hogy repül! Valahogy úgy repül, mint a madár. Tényleg, vannak itt Angliában madarak?
ANGOL KIRÁLY: Persze, hogy vannak. Verebek, meg saskeselyűk, meg ilyesmik. Lent vannak az udvaron. Meg a címeremben.

HAMLET: És mit esznek azok a saskeselyűk?

ANGOL KIRÁLY: Nyulat.

HAMLET: Akkor a dolog nagyon egyszerű. Veszünk először is két szép nagy saskeselyűt. Megvan? Aztán veszünk két szép kövér nyulat. Aztán két szép hosszú póznát. Aztán két szép rövid madzagot. Aztán két szép erős cipőfűzőt. Aztán egy széket vagy egy padot. Attól függ, hogy hányan szállnak fel az úrhajóval.

ANGOL KIRÁLY: Ketten, de ne is kérdezd, hogy kicsodák, mert államtitok.

HAMLET: Világos. Akkor egy padot. Minden megvan?

KIRÁLYLÁNY: Hát ez az, ez tisztára megvan buggyanva.

ANGOL KIRÁLYNÉ: Na várjál csak, édes lányom, csak várd ki a végét. Úgy veszem észre, hogy ez a Hamlet akar tőled valamit.

ANGOL KIRÁLY: És most akkor mit csináljak?

HAMLET: Először oda kell kötözni a két pózna végére a két nyulat.

ANGOL KIRÁLY: Na és?

HAMLET: Aztán oda kell kötözni a pad két végéhez a két póznát.

ANGOL KIRÁLY: Na és?

HAMLET: Aztán rá kell kötözni a támlára a két úrhajóst, de a biztonság kedvéért nem árt szólni nekik, hogy kapaszkodjanak.

ANGOL KIRÁLY: Na és?

HAMLET: Aztán oda kell kötözni a két karfához a két saskeselyűt.

ANGOL KIRÁLY: Na és?

HAMLET: Aztán tapsolni kell.

ANGOL király (*tapsol*): Micsoda remek találmány! Megyek, és kipróbálom! (*Kirohan*)

44. jelenet

Előbbieket, angol király nélkül

KIRÁLYLÁNY: Tök jó fej ez a Hamlet. Egészen felizgatta a papát.

ANGOL KIRÁLYNÉ: Na, ugye megmondtam, hogy nem kell annyit bögni az Ikarus miatt, mert úgymond jön helyette másik.

KIRÁLYLÁNY: Na és figyelj, Hamlet, ez az úrhajó, ez tényleg egy létező dolog, vagy csak úgy kitaláltad?

HAMLET: Hát persze, hogy létező dolog. Szóról szóra úgy van, ahogy mondtam. Ki van próbálva.

TENGER (*felüti a fejét a szoba közepén*): Hamlet, ne hazudj. Blugy, blugy, blugy.

KIRÁLYLÁNY: Pfuj, már megint egy szőkút! Szegény hülye papa, mindig rosszul dugaszolja be a nyílást!

ANGOL KIRÁLYNÉ: Szegény hülye ország, ahol nem ég a Tűz! – Hozhatom a felmosórongyot megint. (*El.*)

45. jelenet

Hamlet és a Királylány

KIRÁLYLÁNY: Segítség! Egyre magasabbra emelkedik a víz!

HAMLET: Ül ide mellém a padra, húzd fel a lábadat, és kapaszkodj! A saskeselyűk felrepülnek, hogy megegyék a nyulakat, de mivel rövidebb a madzagjuk, mint a pózna, amelynek a végén ott a nyúl, ezért magukkal együtt felröpítik a padot is. És mivel a pózna hozzá van kötve a padhoz, ezért minél magasabbra szállnak a saskeselyűk, annál magasabbra emelkednek a nyulak is.

KIRÁLYLÁNY: Nem is tudtam, hogy ilyen egyszerű dolog a repülés.

HAMLET: Nézz csak le!

KIRÁLYLÁNY: Úristen! De furcsa!

HAMLET: Milyennek látod a földet?

KIRÁLYLÁNY: Olyan, mint egy összegyűrt szőnyeg.

HAMLET: És milyennek látod a Tengert?

KIRÁLYLÁNY: Olyan, mint egy halastó.

HAMLET: És nem félsz?

KIRÁLYLÁNY: Hülye leszek félni, egy ilyen jó kiránduláson!

HAMLET: Akkor kapaszkodj! – A saskeselyűk szorgalmasan csattogtatják szárnyai-

kat. Azt remélik, hogy belevájhatják csőrüket a nyulak remegő, lágy húsába. Milyenek látod a földet?

KIRÁLYLÁNY: Olyan, mint egy tűpárna.

HAMLET: És milyenek látod a Tengert?

KIRÁLYLÁNY: Olyan, mint egy mosogatódézsa.

HAMLET: És nem félsz?

KIRÁLYLÁNY: Hát egy kicsit félek, de nagyon izgi.

HAMLET: Akkor kapaszkodj belém. Két kézzel! Erősebben! – A saskeselyűk düledt szemmel, mohón eveznek egyre magasabbra és magasabbra. Elhagytuk a felhőket. Elhagytuk a holdat és a napot. Elmaradoznak a csillagok is. Milyenek látod a földet?

KIRÁLYLÁNY: Olyan, mint egy kenyérmorzsa.

HAMLET: És milyenek látod a Tengert?

KIRÁLYLÁNY: Olyan, mint egy harmatcsepp.

HAMLET: És nem félsz?

KIRÁLYLÁNY: Jaj, nagyon félek! Álljunk meg, Hamlet! Szépen kérlek, forduljunk vissza!

HAMLET: Most már nem fordulhatunk vissza. Fölöttünk hullámszik az örökké lángoló tűztenger. Még egy kicsit följebb szállunk, és lopunk belőle egy maréknyi Tüzet.

KIRÁLYLÁNY: Jaj, csak azt ne! Mindjárt meghalok!

HAMLET: De hát, kisaranyoskám, azt hallottam, hogy a ti országokban nem ég a Tűz. Azt hallottam, hogy ez az oka minden bajotoknak és nyomorúságotoknak. Ne félj, nem lesz semmi baj. Gyere velem, föl szállunk az égbe, és lehozzuk a Tüzet!

TENGER: Csakugyan igazat beszélsz, Hamlet! Vagy ha mégsem igaz, most az egyszer akkor is elhiszem. *(Visszahúzódik.)*

KIRÁLYLÁNY: Segítség! Segítség!

46. jelenet

Az előbbiekből. – Jön az angol király

ANGOL KIRÁLY: Mi folyik itt?

HAMLET: Hogy mi folyik? Hát víz. Biztosan csőrepedés volt.

ANGOL KIRÁLY: Ja, hát az lehet. Ebben a vizes országban annyira szét van rohadva minden, hogy a csőrepedés a legkevesebb. Nekem viszont olyan széles jókedvem van, hogy madarat lehetne velem fogatni; és tudod-e, miért, Hamlet? Hát azért, mert csak itt lent van csőrepedés, ellenben ott fent az űrben csőrepedés van. Nyulak után epednek a saskeselyű-csőrök! Képzeld, Hamlet – ki hitte volna? –, felszállt az űrhajó! Pont úgy csináltam, ahogy te mondtad, és most repül! Látnod kellett volna, milyen hülye pofákat vágott Inguriomeros és Watronningulf!

HAMLET: Hogy kicsodák?

ANGOL KIRÁLY: Hát odakötöttem őket a padhoz, ahogy te mondtad, és rájuk szóltam, hogy kapaszkodjanak.

HAMLET: Felküldted őket az űrbe? Az én szolgálóimat? Angol király, ne tréfálj!

ANGOL KIRÁLY: Ugyan már, Hamlet! Annyi szolgát adok helyettük, amennyit kívánsz.

HAMLET: Megsértetted a vendégjogot, elégtételt kívánok! Vagy pedig hozd vissza Inguriomeros és Watronningulfot, ha tudod!

ANGOL KIRÁLY: Nézd, Hamlet: a dolog úgy áll, hogy nem jókedvemből küldtem őket a magasba. Itt ez a levél. Felismered az írást?

HAMLET: Hogyne, persze. Mintha magam írtam volna.

ANGOL KIRÁLY: Na látod. Nagybátyád, Fengő azt parancsolja, hogy küldjem fel a két udvaroncot űrhajóval a Mars planetára, és azt ígéri, hogy nem kell többé adót fizetnem.

HAMLET: És te hiszel Fengőnek, a gyilkos trónbitorlóknak?

ANGOL KIRÁLY: Ne is haragudj, nem akarok beavatkozni a belügyeitekbe. Itt van kárpótlásul száz arany az egyik szolgálóért egyszer, és még egyszer száz arany a másikért.

HAMLET: Aranyat érnek ezek a derék udvaroncok.

KIRÁLYLÁNY *(kezd magához térni)*: Hol vagytok? Hová repültünk?

ANGOL király: Ja igen. Ezen kívül neked adom a lányomat és a fele királyságomat is.

KIRÁLYLÁNY: Most oda vagytok adva? Jaj de jó! Akkor én is odaadom magamat!

HAMLET: A lányodat és a jószágodat köszönöm, a fele királyságodat ellenben tartsd meg magadnak. Inkább leszek Dániában egészen király, mint Angliában félig.

47. jelenet

Az előbbieik. – Jön az angol királyné

ANGOL KIRÁLYNÉ: Elegendem van az államügyekből! Mindig ez a felmosórongy! Meg a csőrepedések!

ANGOL KIRÁLY: Egy fontos hírt akarok veled közölni, drágám.

ANGOL KIRÁLYNÉ: Meg a fontos hírek! Meg az udvari tolvaj!

MERCUR *(már ott van, két kampós bottal)*: Ismerős ez a nagy zacskó pénz? Meg ez a másik? Szeretni kell a szakmát!

HAMLET: Mík ezek a furcsa botok a kezdedben?

MERCUR: Hosszú botok, messzire nyúló botok. Tengeri nádból vannak. Üreges a belsejük, mégis erősek, mint az acél. Lelopom velük még a csillagot is az égről. Ismerős valakinek ez a csillag? *(Leakaszt az égről egy csillagot. A csillag siseteregve kialszik.)* Nem ismerős, mert ebben az országban még a csillagok is kialszanak.

HAMLET: Ez a két bot kell nekem! Felsőleges király: a fél országodról lemondtam, helyette add nekem ezt a két botot!

ANGOL KIRÁLY: Tessék, megkapod őket, csak azt áruld el, hogy mire kellenek!

HAMLET: Hogy üregekbe rejtsem aranyaimat, és hogy kampójukra függeszsem fel az igazságot! – Most pedig elbúcsúzom. Vissza kell mennem Dániába.

KIRÁLYLÁNY: Hamlet, ne hagyj itt! Azt ígérted, hogy felmegyünk az égbe, és lehozzuk a tüzet.

HAMLET: Ja igen, tényleg. De most vissza kell mennem Dániába. Aztán majd megint eljövök. Addig levelezünk. Jó?

KIRÁLYLÁNY: Nem jó! Muszáj elmenned? Nagyon sürgős?

HAMLET: Sajnos, nagyon sürgős. Tíz perc múlva indul a hajó.

KIRÁLYLÁNY: Akkor veled megyek! Kérem a játékmackómat és a fogkefém.

ANGOL KIRÁLY: Ne ellenkezz vele, Hamlet, mert úgyis mindig az történik, amit ő akar. Rémes, hogy milyen makacs és erőszakos. Az anyjától örökölte.

ANGOL KIRÁLYNÉ: Micsoda? Hogy képzeled, édes kislányom?

ANGOL KIRÁLY: Azt a fontos hírt akarom közölni veled –

ANGOL KIRÁLYNÉ: Te csak maradj csöndben, te nem értesz az ilyesmihez. – Édes kislányom, nem mehetsz el egy vadidegen férfival!

KIRÁLYLÁNY: Lehet, hogy férfi, lehet, hogy vad, de már nem idegen.

ANGOL KIRÁLYNÉ: Szóval így állunk. – Tudod mit, akkor én is megyek veletek. Legalább lesz, aki vigyázzon rád.

MERCUR: Nem mintha belepofátlankodnék az ügybe, de akkor mi lesz, ha útközben a felséges asszony elveszíti az eszméletét? Vagy a kisasszony a tisztességét? Azt akkor ki fogja visszaszerezni, vagy inkább visszalopni? Kötelességemnek érzem, hogy csatlakozzam.

(Testőrök jönnek.)

EGY TESTŐR: Parancsnok úr! Kinek a testét őrizzük, amíg nem vagytok itthon?
 MERCUR: A felséges király szépen itthon marad, ha nem tévedek.
 ANGOL KIRÁLY: De most az egyszer nagyon is tévedsz! – Nem fogtok minden szórakozásból kihagyni! Csak azért is veletek tartok!
 MERCUR: Hát akkor mit csináljunk? A testőrség is velünk utazik. – Fogjátok az alabárdot, és szálljatok fel a hajóra!

HAMLET: Egy ilyen délceg testőrparancsnok minden szívet megdobogtat.
 KIRÁLYLÁNY: Jaj, de mókás! Jaj, de vicces! Az egyik menekül a másik elől, az meg a harmadik elől menekül, és mindannyian együtt maradunk! Olyanok vagyunk, mint egy nagy család! Megyünk hajókirándulásra Dániába!

ÖTÖDIK SZÍN.

A királyi palota Dániában.

Lent a fogadóterem, fölötte a konyha, legfelül Fengő hálószozája

48. jelenet

Fogadóterem. Fengő, Gertrudis, Horatio, Willibáld, Waldráda, katonák, kutyák

FENGŐ: Szeretett híveim! Eltelt egy év, és Hamlet még mindig nem érkezett vissza. Amióta elment Angliába, nem hallottunk róla semmi hírt.

HORATIO: Eljen!

FENGŐ: Bármily szomorú, bármily meglepő: azt kell hinnünk, hogy Hamlet nincs már az élők sorában.

WILLIBÁLD: Eljen! Eljen!

FENGŐ: Ezért most édesanyja, Gertrudis királyné kívánságára megrendezzük Hamlet ünnepélyes halotti búcsúztatóját. Egyetek, igyatok, vigadjatok! Akarom mondani: sirassátok szegényt!

WALDRÁDA: Sirassák a kutyái! Tirirumtum, tandaradei.

FENGŐ: Hamlet kutyái, sirassátok a gazdákat!

KUTYÁK: Jauuuú!

GERTRUDIS: Jau bizony, jau nekem! Szegény fiacskám!

FENGŐ: Te csak maradj csöndben, te csak ne sirasd! Nem vagy te Hamlet kutyája!

GERTRUDIS: Szegény kicsi fiam, olyan furcsa szokásai voltak! Rozsdás vaskampókat nyújtogatott a tűzbe, emlékeztek még? És azt is mondta, hogy ez a háló,

ami most ki van terítve a padlón, az ő tenyerét jelképezi.

HORATIO: Akkor most az ő tenyerén sétafikálunk?

WALDRÁDA: Akkor most jól rátaposok a tenyerére!

FENGŐ: Akkor most vigadjatok tovább, szeretett híveim. Én a magam részéről visszavonulok a hálószozámba. Gertrudis, te velem jössz!

GERTRUDIS: Bárcsak inkább a kutyája lennék, mint az édesanyja! Szegény fiam, szegény kicsi fiam!

FENGŐ: Tudod mit: ha a fiadat akarod siratni, akkor inkább ne gyere velem!

GERTRUDIS: Virrasztással töltöm az éjszakát! Egész éjjel imádkozni fogok Hamlettért, Orvendel szobra tövében!

FENGŐ: Nahát, ez több a soknál! Nem elég, hogy a haszontalan, csavargó fiadat siratod, de ráadásul még meg is akarsz csalni a férjed szobrával! Eredj a konyhába, kormos fazekak és rozsdás kámpókon lógó kondérok közé!

WILLIBÁLD: Odanézzetek! A szobor föl emelte a karját!

WALDRÁDA: Gyorsan csavarjátok vissza! Csavarja vissza valaki, mert mindjárt sikítok!

HORATIO: Én ugyan hozzá nem nyúlok, már ne is haragudj.

FENGŐ: Na ne hülyéskedjete! Hiszen ez a szobor mindig is így tartotta a karját, ahogy most. Én csak tudom. Éppolyan ostobák vagytok, mint a felesé, akarom mondani, mint a felséges királyné. Torkig vagyok veletek! Jó éjszakát, jó mulatást! *(Kimegy.)*

WILLIBÁLD: Felséges asszony, a legnagyobb tisztelettel bátorkodom arra kérni felségedet, hogy fáradjon a konyhába, de gyorsan, és pucoljon egy kis krumplit.

GERTRUDIS: Nem bánhatnátok így velem, ha itt volna az én szegény kicsi fiam! Csak azért is zöldborsót fogok fejteni! *(El.)*

49. jelenet

Az előbbie, Fengő és Gertrudis nélkül

WILLIBÁLD: Mégiscsak jobb, hogy magunk között vagyunk.

HORATIO: Azért kíváncsi volnék, hogy hová lett az a két udvaronc, aki elkísérte Hamletet.

WILLIBÁLD: Bizonyára túl sok mindenről tudtak. Vagy túl sokat kíváncsiskodtak.

HORATIO: Te beszélsz, akinek a kíváncsiság annyira fúrta az oldalát, hogy kilátشانak a csontjaid? Akkor már arra is kíváncsi volnék, Willibáld, hogy nem vagy-e fáradt egy kicsit. Nem akarsz nyugdíjba menni? Legfőbb ideje volna!

WILLIBÁLD: Én inkább arra volnék kíváncsi, hogy mi történne, ha mégiscsak hazatérne Hamlet.

HORATIO: Na ne hülyéskedj. Az ki van zárva. Megbízható forrásokból értesültem róla, hogy az angol király levágatta a fejét szegény Hamletnek. Azonkívül szegény Hamlet belezuhant egy szakadékba, és ott megették a farkasok, és ráadásul még a tengerbe is befulladt. Na ettől nagyon szomjas lettem; igyunk, az angyalát!

KUTYÁK: Jauuu!

WALDRÁDA: Csavard vissza a karját! Azonnal csavard vissza!

HORATIO: Az udvarmester hivatása nagy körültekintést kíván. – Dehogy csavartom. Eszem ágában sincs.

WALDRÁDA: Te akard a papám hivatását elfoglalni, te selyembe bugyolált szerencsétlenség? Én a királyfinak voltam a menyasszonya, de nekem még a királyfi, még az sem volt elég jó, mert a királyfi pont Hamlet volt! – Szegény Hamlet!

HORATIO: Hívatom Praxitelést. Ő a szobrász, ő a felelős érte, majd ő visszacsavarja! – Hé, katonák!

ELSŐ KATONA: Parancsolj, uram.

HORATIO: Láttok az ablakból valami érdekeset?

MÁSODIK KATONA: Semmi érdekeset nem látunk, uram. Most kötött ki egy hajó.

HORATIO: Hol kötött ki?

MÁSODIK KATONA: A kikötőben.

HORATIO: Hát az tényleg nem érdekes. A kikötő vagy arra való, hogy kikössenek benne, vagy arra, hogy ő kössön ki másokkal. Ha nincs odakint semmi érdekes, akkor menjetek, és hívjátok ide Praxitelést, a szobrászt! Mondjátok neki, hogy vissza kell!

ELSŐ KATONA: Igenis, uram, sietünk!

(Katonák el.)

50. jelenet

Az előbbie, a két katona nélkül

HORATIO: Mihelyt valaki meghalt, rögtön sajnálni kezdjük. Nem furcsa ez egy kicsit?

WALDRÁDA: Mégiscsak a menyasszonya voltam. Igaz, hogy piszkos volt, és még az apját is megölték, de megmosakodhattott volna, és akkor tiszta lett volna, és akkor azt is elfelejtettem volna, hogy megölték az apját. Még szerencse, hogy meghalt szegény.

HORATIO: Erre sürgősen inni kell. Kedves egészségetekre!

WILLIBÁLD: Nekem pedig folyton fogyókúráznom kellett, és pont a kedvenc ételeimet nem ehettem; de most aztán annyit ehetek mindenből, amennyi belém fér. Milyen érdekes, hogy akit sajnálni kezdünk, azt rögtön el is felejtjük.

HORATIO: Arra igyunk, hogy elfelejtjük Hamletet. Egészségekre!

WILLIBÁLD: Csak azért nem felejttem el, mert annyira gyűlölöm, hogy meg tudnám ölni, pedig állítólag már meghalt.

KUTYÁK: Jauuuu!

51. jelenet

Az előbbieik. Jön Hamlet, két kampósbottal

HAMLET: Látom, együtt vannak az én legkiválóbb híveim. Jó estét!

WALDRÁDA: Jézus, Mária!

WILLIBÁLD: Megmondtam, hogy ebből nagy baj lesz.

HAMLET: Mi ez a hét országra szóló vigasztás?

HORATIO: Képzeld, Hamlet, éppen rólad volt szó. Arról beszélgettünk, hogy milyen jó lenne, ha végre visszatérnél közeink.

HAMLET: És íme, hipp-hopp, itt vagyok. Egészségekre! Mi az, nem isztok?

HORATIO: Arra volnánk nagyon kíváncsiak, Hamlet, hogy hová lett az a két udvaronc, akik veled utaztak Angliába. Hogy is hívták őket?

HAMLET: Hát nem látjátok? Itt vannak a kezemben. Ez itt Inguriomeros, ez meg itt Watronningulf.

WALDRÁDA: Hú, de tréfás! Hú, de vicces!

HAMLET: Ez nem tréfa, ez a színtiszta igazság. Egészségekre! Mi az, nem isztok? – Aranyat ér két ilyen jó barát! Éppen száz aranyat ér egyik is, másik is. Ki ad értük száz aranyat?

WALDRÁDA: Leállítanád magadat, vagy vannak még ilyen ötleteid?

HAMLET: Persze, hogy vannak. Ha nem vásároljátok meg a barátaimat, akkor beledöföm Inguriomeros a mennyezetbe,

így ni, és Watronningulfot is, így ni, beledöföm a mennyezetbe!

(Feláll az asztalra, beledöfi vagy belecsavarozza a két kampósbotot egy gerendába. Toporzékol, és felrúgja a poharakat.)

HORATIO: Hihhi, hahaha! Képzeld, Hamlet, az előbb még nagyon meg voltunk tőled ijedve, de most már látjuk, hogy pont olyan bolond vagy, mint azelőtt!

HAMLET: Akkor tehát igyunk a bolondságra! Mi az, nem isztok?

WALDRÁDA: Nekem már így is fejembe szállt!

HORATIO: Nekem is! Ne haragudj, Hamlet, én nem szoktam szeszes italt fogyasztani.

WILLIBÁLD: Sok mindenre ittam hosszú életem során, de bolondságra még nem.

HAMLET (kardot ránt): Márpedig most megteszed, mert aki nem iszik, az halál fia! *(Kardjával hadonászik.)*

WALDRÁDA: Segítség! Segítség!

WILLIBÁLD: Közveszélyes őrült!

HORATIO: Fogják meg!

HAMLET: Fogjátok meg őket, kiskutyáim! Ne hagyjátok, hogy elmeneküljenek!

KUTYÁK: Hrr! Vrr! Vau, vau!

HAMLET (kardjával csapkod): Ezt a poharat Inguriomerosra, piff! Ezt a poharat Watronningulfra, puff!

WALDRÁDA: Ne bánts minket!

WILLIBÁLD: Hagyd abba!

HORATIO: Kegyelem!

52. jelenet

Az előbbieik. Jön Praxitelés

PRAXITELÉS: Hívtatok, itt vagyok. Bár nem igazán értem, hogy mit akartok tőlem.

WALDRÁDA: Odanézzetek! Most meg integet a szobor!

PRAXITELÉS: Hát persze, hogy integet, ha egyszer én csináltam. Az én szobraim tudnak integetni.

- WALDRÁDA: Szépen kérlek, csavard vissza a karját, és szögezd oda a combjához, mert nagyon félek!
- PRAXITELÉS: Sajnálom, kisasszony. Márványszobrot nem lehet megszögelni. Tessék kitalálni valami mást.
- HAMLET: De hiszen te vagy Praxitelés, a nemzetközi hírnű szobrász. Még emlékszem rád. Úrítsetek poharatokat a szobrászatra! (*Kardjával csapkod.*) Úrítsetek, egy-kettő, mert baj lesz! – Ugye, te nagyon jól tudsz ragasztani?
- PRAXITELÉS: Kitűnően tudok ragasztani, fenséges királyfi. Egyszer úgy megragasztottam két udvaroncnak a ripityára tört fejét, hogy azóta sem látta őket senki.
- HAMLET (*hüvelyébe dugja kardját*): Hát éppen ez az, hogy ott lógnak a mennyezetről fejjel lefelé.
- PRAXITELÉS: Vagy úgy. És akkor mi a teendő?
- HAMLET: Velük már semmi. Viszont szeretném, ha apám szobra egyszersmind a ragasztódás szobra is lenne. Érted, mire gondolok?
- PRAXITELÉS: Nálam mindig vannak jó erős, megbízható ragasztószerek. Mindkét oldalát kenjem be, vagy csak előlről?
- HAMLET: Inkább csak hátulról! Előlről ne.
- PRAXITELÉS: Meglesz, uram. Ez aztán a jó erős ragasztó! Aki hozzányúl, hozzá is ragad. (*Ragasztóval keni be a szobor hátát.*)
- WILLIBÁLD: Most kéne a kardját ellopni, amíg nem figyel ide.
- HORATIO: Igazán semmiség. Annyit loptam már, hogy egy kardot behunyt szemmel is el tudok lopni. (*Behunyt szemmel tapogatózik Hamlet felé.*) Figyeljétek, milyen ügyes vagyok.
- WILLIBÁLD: Langyos, langyos.
- WALDRÁDA: Meleg, meleg.
- HAMLET (*lecsatolja kardját, és Horatio kezébe nyomja*): Forró. Nagyon forró. Tűz!
- HORATIO: Hip-hip-hurrá! – Na most aztán öljük meg.
- WILLIBÁLD: Nem jó, mert botrány lesz, és minket fognak megbüntetni.
- HORATIO: Akkor dobjuk ki az ablakon a kardot.
- WILLIBÁLD: Nem jó, mert keresni fogja, és közben ránk uszítja a kutyáit.
- HORATIO: Hát akkor miért loptam el a kardját ilyen ügyesen?
- WILLIBÁLD: Mert mindjárt vissza is fogod lopni, csak előbb szépen beszéljünk a hüvelyét. Így ni. Tartsd a szöveget!
- HORATIO: Au, az ujjam!
- WILLIBÁLD: Csönd legyen! Nem vagy te még udvarmesternek való. Kop, kop, kop. Ezzel megvolnánk. Eredj, Horatio, lopd vissza az oldalára, de úgy, hogy ne vegye észre. Különben olyan részeg, hogy úgysem vesz már észre semmit. Én is részeg vagyok.
- WALDRÁDA: Zseniális vagy, papa!
- HAMLET (*visszaveszi Horatiótól a beszögezett kardot*): Úrítsetek poharatokat a zsenialitásra!
- WALDRÁDA: Csak azt tudnám, hogy mitől dülöngélnek a székek!
- HORATIO: Csak azt tudnám, hogy mitől forognak a falak!
- WILLIBÁLD: Csak azt tudnám, hogy mitől hullámszik úgy a padló, mint a Tenger!
- HAMLET: Azért hullámszik, hogy sok halat lehessen fogni a ráterített hálóval.
- WALDRÁDA: Ez neked halászháló, bunkócskám? Ez egy vadonatúj, gyönyörű szmirnai szőnyeg! Délben terítette ide a királyné, saját kezűleg!
- HAMLET: Mármint édesanyám?
- WALDRÁDA: Mármint édesanyád. Köszöni szépen, jól van. A konyhában kuksol, krumplit pucol, siratja a bolond fiát. Azt hiszi, meghaltál, te tökfef! Imádkozik a lelki üdvösségedért! Menj utána, menj csak szépen a konyhába, nem fogsz hiányozni senkinek! – Hű, de rosszul vagyok! Szédülök, hányni kell!
- PRAXITELÉS: Úríttem poharamat a ragasztódásra.
- KUTYÁK: Jauuuú!

53. jelenet

*Konyha, Gertrudis zöldséget tisztít.**Jön Hamlet*

GERTRUDIS: Jaj nekem, jaj! Nincs már férjem, nincs már fiam!

HAMLET: Itt vagyok, anyám. Én vagyok itt, Hamlet. Megjöttem.

GERTRUDIS: Hamlet meghalt, és a halottak nem szoktak visszajönni. Ki vagy, te jövevény?

HAMLET: Nemsokára meglátod, ki vagyok.

GERTRUDIS: Még csak az hiányzik, hogy visszajöjjenek a halottak! Nem elég, hogy itt vannak az élők, de még a halottak is képesek volnának visszajönni. Pfuj, menj innét!

HAMLET: Megrendezted a halotti búcsúztatómat?

GERTRUDIS: Honnan tudsz erről a dologról?! – Igen, megrendeztem Hamlet halotti búcsúztatóját, ahogy azt Hamlet kívánta.

HAMLET: Kiterítted a hálót?

GERTRUDIS: Hát erről is tudsz, te idegen? – A háló ki van terítve, ahogy azt Hamlet kívánta.

HAMLET: A vaskampóimat, melyek a Tűzben edzettem keményre, megőrizted?

GERTRUDIS: Ezt is tudod, hívatlan vendég? – Itt őrzöm Hamlet kampóit; kondérokat akasztottam rájuk, hogy ne vegye észre őket senki.

HAMLET: És különben hogy vagy, felséges királyné?

GERTRUDIS: Rosszul megy a sorom, tisztelt uram. Volt egy férjem, az meghalt. Volt egy fiam, az elment örökre. Hamletnek hívták a fiamat. Tetszett hallani róla? Amióta elment a fiam, azóta Fengő király már nem szeret. Ide száműzött a konyhába. Egész nap krumplit kell pucolnom.

HAMLET: De ha egyszer mégis visszajönne a fiad, nem ismernéd meg?

GERTRUDIS: Hogy jöhetne vissza? Hiszen elment! Már el is búcsúztattuk.

HAMLET: Nem is akarsz, hogy visszajöjjen?

GERTRUDIS: Azt akarom, hogy megint szeressen Fengő király. Ha most nem szeret is, de később még lehet, hogy szeretni fog.

HAMLET: Tévedsz, felséges asszony. Soha többé nem fogod élvezni Fengő szerelmét. Hol találom Fengőt?

GERTRUDIS: Ígérd meg, hogy nem fogod bántani!

HAMLET: Szóval a hálósobában alszik. – Hívatlan vendég vagyok: miért ígérjek meg bármit is? De azért annyit megígérek, hogy ujjal sem nyúlok hozzá. Meg sem fogom érinteni. – Praxitelés!

54. jelenet

Az előbbieket. – Jön Praxitelés

PRAXITELÉS: Parancsolj, fenség.

HAMLET: Mi újság odalent?

PRAXITELÉS: Mindenki alszik. Vagy inkább eszméletlenül hever.

HAMLET: Megtennél egy nagy szívességet, barátom? – Csak az a kérdés, van-e jó erős madzagod.

PRAXITELÉS: Jó erős madzag mindig akad nálam.

HAMLET: Akkor tedd meg, ha megteszed – megteszed? –, hogy ezeket a kampókat fűzd fel a madzagodra, aztán akaszd be őket odalent a háló szélébe, de úgy, hogy mind a négy sarkára jusson egy.

PRAXITELÉS: Meglesz, uram.

HAMLET: Utána pedig menj haza, és aludd ki magadat. – No és hol a Tűz?

TŰZ (*fellobog*): Itt vagyok, én, a Tűz! Ropogok, pattogok, perzselek, én, a Tűz! Ütött a bosszúállás órája!

GERTRUDIS: Megígérted, hogy egy ujjal sem nyúlsz hozzá!

55. jelenet

Hálószoza. Fengő alszik. Jön Hamlet, kezében a Tűzzel

HAMLET: Ott iszik.

TŰZ: Húzd ki a kardodat, és öld meg!

HAMLET: Nem tudom kihúzni, mert Wil-libáld beszögezte.

TŰZ: Akkor idenézz, ahová világtok! Itt az ő kardja, a jobb keze mellett. Látod, még most is mennyire fél! Húzd ki a kardját, vágd le a saját kardjával!

TENGER *(benéz az ablakon)*: Megígérted, hogy egy ujjal sem nyúlsz hozzá! Megígérted, hogy senkit sem fogsz bántani!

TŰZ *(fellobog)*: Űtött a pusztítás órája, Hamlet! Egek a türelmetlenségtől, Hamlet!

HAMLET: Elegem van a gyámkodásotokból! Ha nem vettétek volna észre, felnőtt vagyok, és nélkületek is tudom, hogy mit kell tennem!

TENGER: Ne kiabálj, Hamlet, mert a végén még felébred!

TŰZ: Fel akarod ébreszteni?

HAMLET: Kicserélem az ő kardját az enyémmel, így ni. Most már akár fel is ébredhet. – Ébredj, Fengő! Itt áll az ágyad mellett Hamlet!

FENGŐ *(felugrik)*: Hú, hogy dobog a szívem! Hű, de rosszat álmodtam! Micsoda? Tényleg itt vagy, Hamlet? Na megállj csak! Leszúrlak, mint az apádat!

HAMLET: Tessék, itt vagyok. Nem félek tőled. Szúrj le, ha bírsz!

FENGŐ *(erőlködik)*: Mi történt ezzel a karddal? Miért nem tudom kihúzni?

HAMLET: Mi az? Mi lesz már? Miért nem szúrsz le?

FENGŐ *(erőlködik)*: Nem tudom kihúzni!

HAMLET *(kardot ránt)*: Én viszont nagyon is ki tudom húzni!

FENGŐ *(térdre rogy)*: Kedves drága Hamlet! Szépen kérlek, ne bánts! Az előbb csak tréfáltam! Mindig is nagyon szerettelek! Most szeretlek a legjobban!

HAMLET: Halljátok, mit beszél, gyerekek? Szerintetek igazat mond?

FENGŐ: Persze, hogy igazat! Színigazat! Nagyon szeretlek! Mint a mézet! Mint a mazsolát! Mint a mustárt!

HAMLET: Mit gondoltok, gyerekek: megbízhatok benne?

FENGŐ: Persze, hogy megbízhatok! Az életedet is rám bízhatod!

HAMLET: Az életemet is? Hát jól van, rád bízom. Tessék itt ez az éles kard. En pedig fegyvertelen vagyok. *(Fengő elé dobja a kirántott kardot.)*

FENGŐ *(felugrik)*: Ilyen hiszékeny vagy? Ilyen hülye vagy? Aki hülye, haljon meg! Adok én neked!

HAMLET *(szaladgál a Tűzzel)*: Adjál! Adjál már! Miért nem adsz?

56. jelenet

Kergetőzés a palotában.

Hamlet, kezében a Tűzzel.

Fengő, kezében két karddal kergeti

FENGŐ: Hoppá! Nesze! Na most meghalsz!

HAMLET: Fengő bácsi, fogjál meg!

FENGŐ: Utolérlek úgyis! Utolérlek én!

HAMLET: Ilyen Fengő mellett aludni is lehet!

FENGŐ: Leszúrlak, mint az apádat! Leszúrlak, mint...

HAMLET: Ne csak mondjad, csináld is!

(Orvendel szobra körül kergetőznek.)

FENGŐ: Na most megmutatom, hogyan szúrtam le apádat!

HAMLET: Mutasd! Mutasd már!

FENGŐ *(a szobrot szurkálja)*: Így szúrtam le! Meg így!

HAMLET: Apám, segíts!

(Orvendel király szobra rázuhan Fengőre.)

FENGŐ: Ketten vagytok? Akkor végem! *(Meghal.)*

HAMLET: Megígérted, hogy egy ujjal sem nyúlok hozzá!

KUTYÁK *(előjönnek)*: Jauuuú!

HAMLET: A mellével ütötte agyon Fengőt. A háta még érintetlen.

TÜZ (*fellobog*): Folytasd a bosszú művét, Hamlet!

TENGER (*benéz az ajtón*): Megígérted, hogy senkit sem fogsz bántani!

HAMLET: Megígértem, hogy egy ujjal sem nyúlok senkihez!

57. jelenet

Fogadóterem. Alvó udvaroncok, ledőlt szobor, Fengő holteste, Hamlet. Jön Saxo és Grammaticus

SAXO és GRAMMATICUS (*együtt*): Itt vagyunk, fenséges királyfi.

HAMLET: Ki hívott benneteket?

SAXO: A csalhatatlan ösztönünk.

GRAMMATICUS: Megérettük, hogy valami történni fog, és a helyszínre siettünk, hogy mindent aprólékosan...

SAXO: Főleg azonban hitelesen!

GRAMMATICUS: ...fel tudunk jegyezni készülő krónikánkba!

SAXO: Nem a személyes kíváncsiság vezérel bennünket, hanem a hivatástudat.

GRAMMATICUS: Nem avatkozunk az eseményekbe, csak éppen kijelöljük a helyüket a világtörténelem horizontján.

HAMLET: Akkor hát Isten hozott benneteket éjnek évadján, és figyeljétek, mit művelek! Itt vannak ezek a vaskampók madzagra fűzve, beakasztva a hálóba. Fogom a madzgot, átvezetem Ingurioneros állkapcsán és Watronningulf torkán – látjátok, ők azok! (*Feláll az asztalra, átvezeti a madzgot a mennyezetbe szúrt botok lelógó kampós végén.*) Mindent láttatok? – Akkor, kiskutyáim, gyertek ide, és húzzátok a madzgot!

KUTYÁK (*ráncigálják a madzgot, az viszont kicsúszik a pofájukból*): Kaf, kaf, kaf.

WALDRÁDA (*álmában*): Ne lökdössetek már!

HAMLET: Nem lesz ez így jó. Egy hosszú, erős csontra volna szükség. – Ha nem haragszol, Willibáld, kölcsönveszem a bal

karodat, úgysem fogod már hasznát venni. (*Lecsavarja Willibáld bal karját és a madzag végére kötözi.*) Vén csont, erős csont, idekötözzük a madzag legvégére, így ni. Történészek, látjátok? Akkor hát kapjátok el a csontot, kiskutyáim!

KUTYÁK (*rángatják a madzagra kötött csontot*): Hu, vu, vu, vu!

(*A háló Willibálddal, Waldráddal és Horatióval fölemelkedik.*)

HAMLET: Ebresztő, nyomorultak! Eljött az ítélet napja!

HORATIO: Még hogy ítélet napja! Törvénykezni csütörtökön szokás! – Nagyon berúgtunk, nem igaz?

WILLIBÁLD: Nézzétek csak! Hálószoza helyett szoza nélküli hálóban háltunk. Nem tudom, hogyan fogunk ebből ki-kecmeregni. És hová lett a bal karom?

WALDRÁDA: Csavarjátok vissza a karját, mert mindjárt sikítok!

58. jelenet

Az előbbieik. Jön Gertrudis

GERTRUDIS: Mi ez a sikítózás? Mi történik itt.

HAMLET: Felséges királyné! Másik férjed leszúrta az egyiket, egyik férjed agyonütötte a másikat. Fejtsd meg a talalós kérdést: mi ez?

GERTRUDIS: Nem akarom megfejtetni! Micsoda szörnyűség!

HAMLET: Semmi szörnyűség, csak a férjeid. Melyiket választod?

GERTRUDIS: Drága férjem, Orvendel! – Drága férjem, Fengő! – Mégis inkább Orvendel. Úgy látom, ő maradt felül. – Drága Orvendel, bocsáss meg, ha tudsz! (*Ráborul a szoborra, átöleli.*)

SAXO: Micsoda megható jelenet!

GRAMMATICUS: A mai nap a kiengesztelő napja.

SAXO: Meg az igazságtétel!

GRAMMATICUS: Meg a hatalomváltás! Mert ha két király hever a padlón, akkor kell egy harmadik, aki fölöttük áll!

- GERTRUDIS (*a földön*): Magasságos ég! Mi történt velem? Miért nem tudok felállni?
- HAMLET: Azért, mert olyan erősen ragaszkodol Orvendel királyhoz, hogy soha többé nem tudsz elválni tőle. Tudós uraim, állítsátok talpra őket!
- GERTRUDIS (*miközben a szoborral együtt feltámoogatják*): Válasszatok el tőle! Vakarjátok már le rólam!
- HAMLET: Asszonyom, te már csak így maradsz.
- HORATIO (*a hálóból*): Úgy kell neki! Megérdemelte!
- WALDRÁDA (*a hálóból*): Nem fog pávaskodni többé!
- WILLIBÁLD (*a hálóból*): Ha ő nem lett volna, most nem élne Hamlet!
- HAMLET: Titeket pedig lángba borítlak!
- MINDHÁRMAN (*a hálóból*): Jaj, csak azt ne! Most az egyszer kegyelmezz, Hamlet! Nagyon szeretünk mind a hárman!
- HAMLET: Hamuvá égetlek titeket, aztán felgyújtom az egész országot! Mindenkit elpusztítok, csak a kutyáimat hagyom meg! Dánia füstölgő romjai közt én leszek a kutyák királya!
- KUTYÁK (*szájukban Willibáld karjával*): Jauuú!
- TŰZ (*fellobog*): Pattogok, perzselek, pusztítok, én, a Tűz! Tegyéél rám rossz fát, kutyák királya!
- HORATIO (*a hálóból*): Segítség, megégünk!
- WALDRÁDA (*a hálóból*): Ártatlanok vagyunk!
- WILLIBÁLD (*a hálóból*): Nem csináltunk semmi rosszat!
- TENGER (*benéz az ablakon*): Emlékezz, Hamlet, mit ígértél!
- HAMLET: Füttyülök az ígéreteimre!
- TENGER (*behajol*): Megtiltom, hogy pusztíts a Tűzzel!
- HAMLET: Füttyülök a tilalmaidra!
- TŰZ (*pattog*): Ne habozz, Hamlet! Ne késlekedj! Hadd nyaljam meg őket egy kicsit! Hadd nyaldossam végig az országodat!
- TENGER (*bezúdul*): Nem engedem, hogy gonosztevő légy! Blugy, blugy, blugy, hüörk, spricc!
- TŰZ (*sisteregve kialszik*): Sebes homlokra késő sisak.
- SAXO: Szökőár öntötte el a királyi palotát!
- GRAMMATICUS: Ilyenről még nem olvastam egy krónikában sem!
- HAMLET: Belátom, hogy a Tengernek van igaza. Kiskutyáim, engedjétek el azt a csontot!
- (*A háló a földre zuhan.*)
- WILLIBÁLD (*előmászik*): Köszönöm, Hamlet. Éppolyan jó szolgája voltam Orvendelnek, amilyen jó szolgája lettem Fegőnek aztán, és még ennél is jobb szolgád leszek neked.
- HORATIO (*előmászik*): Köszönöm, Hamlet. Emlékszel még, milyen jó barátod voltam? Együtt olvastuk a nagy filozófusokat. Ezután is állok rendelkezésedre jótanácsaimmal. Még jutalmat sem kérek értük. Persze, ha gondolod, nem utasítom vissza...
- WALDRÁDA (*előmászik*): Én vagyok a menyasszonyod! Emlékszel még rám? Már majdnem feleségül mentem hozzád, amikor közbejöttek azok a sajnálatos véletlenek. Most aztán csak egy szavadba kerül, és máris az oltár elé vezethetsz. Vagy legalább a titkárnőd hadd lehessen! Pfuj, de vizes ez a padló, csak úgy tocsog!
- HAMLET: Szeretett híveim! Megállapítom, hogy mostantól én vagyok Dánia királya.
- WILLIBÁLD: Akkor én teszem a fejre a koronát, hiszen én vagyok az udvarmester.
- HAMLET: Nem, Willibáld, az udvarmester nem te vagy. – Hívjátok ide Praxitelést! Hé, Praxitelés, gyere ide! – Ezennel visszaadom a bal karodat, Willibáld. Mindjárt jön Praxitelés, és a helyére csavarozza. Mivel nagyon szeretsz kondérok-

ban üldögelni, ünnepélyesen kinevezlek életfogytiglani kondérsúrolónak.

HORATIO: Úgy kell neki, hülye marha, vén barom. Úgyis én leszek az udvarmester, bibibi!

HAMLET: Úgy hallottam, Horatio nagyon szereti a kutyákat.

HORATIO: Jézus, Mária, hiszen jobban félek tőlük, mint a tűztől!

HAMLET: Ezért hát ünnepélyesen kinevezlek életfogytiglani kutyabólháznál!

KUTYÁK: Hrr! Vrr! Vau, vau, vau!

WALDRÁDA: Úgy kell neki! Még ő akarja elfoglalni a papám hivatalát, a kis hülye stréber! Hiszen arra sem vagy jó, hogy feltöröljék veled a padlót, te rongy!

HAMLET: Waldráda pedig férjhez akar menni.

WALDRÁDA: Igen, Hamlet, nagyon szeretlek!

HAMLET: És nagyon szereti Horatiót. Ezért hát feleségül megy Horatióhoz, életfogytiglan. És mától fogva ő törli fel palotában az összes padlót. Mindjárt el is kezdheted.

WALDRÁDA: Brühühű!

59. jelenet

Az előbbieik. Jön Praxitelés

PRAXITELÉS: Hívattál, uram, itt vagyok.

HAMLET: Praxitelés, te kitűnő szobrász: mától fogva te vagy az udvarmester. Első dolgod az legyen, hogy csavard vissza Willibáld bal karját!

PRAXITELÉS: Meglesz, uram. Igazán semmiség.

HAMLET: Ha pedig ezzel kész vagy, tedd a fejemre a koronát.

PRAXITELÉS: Az is meglesz, uram. Az is igazán semmiség.

HAMLET: Tudós uraim, Saxo és Grammaticus: ti pedig a minisztereim vagytok!

SAXO: Hamlet királyfi tudósokkal és művészekkel kormányozza fényes birodalmát. – Ezt felírom a történelemlétkönyvbe.

GRAMMATICUS: Nem veszed észre, hogy már nem királyfi?! – Éljen Hamlet, Dánia királya!

KUTYÁK: Hi, hi, hi, hi, hi!

60. jelenet

Az előbbieik. – Jön az angol király, az angol királyné, a Királylány és Mercur

ANGOL KIRÁLY: Azt beszéltük meg, hogy éjszakára még a hajón maradunk, de a lányom annyira izgatott volt, hogy kénytelenek voltunk most azonnal ide-sietni hozzád.

ANGOL KIRÁLYNÉ: Az igazat megvallva, már aggódtunk egy kicsit. Olyan furcsa zajok hallatszottak az éjszakában. És olyan furcsa rendetlenség van itt. Remélem, nincsen semmi baj.

MERCUR: Nem mintha volna bármi félnivalónk, amikor itt van velünk az egész testőrség.

KIRÁLYLÁNY: Azt hittük, hogy segítséget kell hoznunk neked, Hamlet. De ugye semmi bajod?

HAMLET: Semmi, semmi. El kellett intéz-nem néhány apró helyreigazítást. Amint látjátok, éppen elkészültem.

GERTRUDIS: Szedjete le innét! Nem akarok itt ragadni!

ANGOL KIRÁLYNÉ: Hát ez meg micsoda?

HAMLET (*betömi Gertrudis száját*): Ez itt egy beszélő szobor, az udvarmesterem készítette. Ez meg itt az előző király, Fengő, aki egy sajnálatos balesetnek lett az áldozata.

ANGOL KIRÁLY: Kíváncsi volnék rá, hogyan történt.

HAMLET: Hamarosan elmesélem, de megszólalt a kakas, hajnalodik. Mindjárt kezdődik a koronázási ünnepség, amelyre meghívtalak benneteket, utána pedig azonnal megtartjuk az esküvőt.

KIRÁLYLÁNY: Mármint velem?

HAMLET: Mármint veled?

KIRÁLYLÁNY: Csak azért, mert látok itt egy másik menyasszonyt is.

HAMLET: Jól látod, de az nem az én menyasszonyom. Az enyém te vagy, és a szüleidet mostantól a saját szüleimnek tekintem. Szervusz, kedves jó apám. Szervusz, kedves jó anyám.

GERTRUDIS: Hamlet! Hamlet! Nem akrok itt ragadni!

HAMLET: Az csak egy beszélő szobor. Praxitelés, drótozd a falhoz, nehogy véletlenül felboruljon.

PRAXITELÉS: Meglesz, uram. Igazán semmiség.

MERCUR: Ismerős valakinek ez a kampósbót? Meg ez a másik?

Utolsó jelenet
Az előbbiek. Jön Inguriomeros és
Watronningulf

INGURIOMEROS: Itt vagyunk, ragyogunk!

WATRONNINGULF: El nem tudjátok képzelni, merre jártunk! Most jöttünk egyenesen a Marsról!

INGURIOMEROS: Most szálltunk le az űrhajóval. – Nini, hiszen ez Hamlet!

WATRONNINGULF: Barátocskám, te még élsz?

HAMLET: Nemcsak, hogy élek, hanem ráadásul én vagyok Dánia királya.

INGURIOMEROS: Húha, húha.

WATRONNINGULF: Semmi húha, inkább hahó! Mi vagyunk a leghúségesebb szolgálid, Hamlet! Olyan húségések vagyunk, hogy még a Marsról is visszatértünk hozzád!

HAMLET: Húségeteknek máris meglesz a jutalma. Mától fogva ti vagytok az udvari sírásók. Első dolgotok az lesz, hogy takarítsátok el innét ezt a hullát. Aztán gyertek vissza, és miközben hét országra szóló lakodalmat csapunk, majd meséljétek el, mi mindent láttatok odafönt. – Most induljunk, drága szüleim! Jöjj, kedvesem!

KIRÁLYLÁNY: De hiszen ebben az országban is minden csupa víz! De hiszen itt sem lehet tüzet gyújtani!

HAMLET: Nem baj, kedvesem. Még a mai napon fölmegyünk az égbe, és lehozzuk a Tüzet.

GERTRUDIS (az udvar kivonulása közben): Hamlet! Hamlet! Édes kicsi fiam, ne hagyj itt!

(VÉGE)

